

Казка про Березень

Жила була на світі красуня Весна. І мала вона трьох синів. Найстарший, Березень був добрим та лагідним.

Він дуже любив поспати. І цим користалась злюка Зима. Вона то озерце заморозить, то снігу притрусить.

Одного разу Березень прокинувся від того що він замерз. Обдивився довкола, і засмутився.

Вчора він кригу на озері півдня колов, а нині вона виглядає ще міцнішою.

Порозганяв усі хмари, щоб Сонце Землю зігріло, а на небі одна сива-сива висить і снігом посіває.

Нори звірятам від листя і гілочок лишніх порозчищав, так Зима з Вітром ще більше позакидували.

Побачила засмученого сина Весна та й питає:

— Чому зажурився, синочку.

— Та от, матусю. Сон маю такий міцний, що Зима встигає повернутись.

— Не засмучуйся, любий. Я знаю, як цьому зарадити. Треба лише помічників покликати.

І весна заспівала. Та так мелодійно, що все довкола затихло.

А пісня полилася полями і лісами аж через море. Почули її там перелітні птахи і зрозуміли, що вже час додому повертатись.

Змахнули вони крилами, і зграя за зграйкою полетіли.

Прилетіли жайворонки і бачать: поки Березень спить, Зима інієм дерева вкриває. Почали пташки співати, капосницю проганяти, то й сонько прокинувся.

Подякував він пташкам і зрадів — тепер у нього є вірні охоронці. І ніхто вже не стане Весні на заваді.